

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 24 listopada 2014 roku Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...)’s Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. żądało zasądzenia od pozwanego R. K. kwoty 107.804,42 zł, z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 19.152,34 zł od dnia 9 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 33.984,72 zł od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 11.929,68 zł od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 33.791,68 zł od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.946 zł od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, iż pozwany dokonał zakupu u powoda towarów, które zostały wydane pozwanemu, w związku z czym strona powodowa wystawiła pozwanemu faktury na poszczególne kwoty dochodzone pozwem. Pozwany nie zapłacił za nabyty towar (pozew k. 2-5).

W dniu 16 grudnia 2014 roku Sąd wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 23).

W dniu 7 stycznia 2015 r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom strony powodowej o dokonanej sprzedaży towaru opisanego w pozwie, kwestionując wartość dowodową załączonych do pozwu dokumentów, jako dowodu na okoliczność zawieranych umów sprzedaży oraz na okoliczność wydania mu opisanego w nich towaru. Ponadto pozwany zarzucił rażące wygórowanie ceny sprzedaży towarów strony powodowej (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 29-30).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą K. R. H. hurtowy i detaliczny mięso, wędliny, drób, podroby, Zakład (...) w K. (bezsporne – wydruk z (...) k. 13).

Powodowe Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...)’s Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. dokonało sprzedaży na rzecz pozwanego towaru w postaci półtuszy wieprzowych:

- w dniu 25 lipca 2014 r. powodowe Przedsiębiorstwo sprzedało pozwanemu 2483,6 kg półtuszy wieprzowych, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 21.383,80 zł, z terminem zapłaty do dnia 8 sierpnia 2014 r.;
- w dniu 30 lipca 2014 r. powodowe Przedsiębiorstwo sprzedało pozwanemu 4045,8 kg półtuszy wieprzowych, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 33.618,72 zł, z terminem zapłaty do dnia 13 sierpnia 2014 r.;
- w dniu 31 lipca 2014 r. powodowe Przedsiębiorstwo sprzedało pozwanemu 1420,2 kg półtuszy wieprzowych, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.929,68 zł, z terminem zapłaty do dnia 14 sierpnia 2014 r.;
- w dniu 4 sierpnia 2014 r. powodowe Przedsiębiorstwo sprzedało pozwanemu 4975,2 kg półtuszy wieprzowych, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 41.791,68 zł, z terminem zapłaty do dnia 18 sierpnia 2014 r.; pozwany w ramach zapłaty ceny z tejże faktury wpłacił stronie powodowej w dniu 7 sierpnia 2014 r. kwotę 8.000 zł;

- w dniu 3 września 2014 r. powodowe Przedsiębiorstwo sprzedało pozwanemu 1065 kg półtuszy wieprzowych, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) za 2138,2 kg półtuszy na kwotę 17.960,88 zł, z terminem zapłaty do dnia 4 września 2014 r.; z ilości tej pozwany przyjął 1065 kg towaru za kwotę 8.946 zł.

Towar każdorazowo był dostarczany do zakładu pozwanego i przyjmowany bez zastrzeżeń (dowód: poświadczone kopie faktur VAT wraz z potwierdzeniami odbioru towaru k. 14-15 i 17-19, poświadczona kopia dowodu wpłaty KP k. 16, zeznania świadka H. K.k. 72-odwr.).

Pismem z 20 sierpnia 2014 r., nadanym do pozwanego listem poleconym w dniu 21.08.2014 r., pozwany został wezwany do zapłaty łącznej kwoty 116.644,30 zł z tytułu nieopłaconych faktur sprzedaży towaru (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 20-21).

Pozwany nie odpowiedział na ww. wezwanie do zapłaty, ani też nie zapłacił na rzecz strony powodowej kwot dochodzonych pozwem (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Strona powodowa udowodniła za pomocą przedstawionych przez nią dowodów z poświadczonych kopii dokumentów (których zgodność z oryginałem nie została zakwestionowana przez pozwanego) oraz zeznań świadka, iż pozwanego obciążały należności pieniężne określone w fakturach opisanych w ustaleniach faktycznych Sądu, z tytułu ceny sprzedaży, należnej powodowemu Przedsiębiorstwu w związku ze sprzedażą na rzecz pozwanego towarów określonych w owych fakturach.

Rację ma pozwany twierdząc, iż same tylko dokumenty faktur nie stanowią wystarczającego dowodu, z którego wprost można by wywodzić zawarcie określonej umowy oraz powstanie opisanych w nich zobowiązań pieniężnych. Jednakże w niniejszej sprawie strona powodowa, oprócz faktur, przedstawiła także dowód z zeznań świadka, z którego wynika jednoznacznie wydanie i odbiór przez pozwanego bez zastrzeżeń (także w zakresie ceny) towaru dostarczonego przez powodowe Przedsiębiorstwo.

Zgodnie z art. 231 k.p.c., Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W rozpoznanej sprawie, fakt zawarcia przez pozwanego umów sprzedaży towarów, których specyfikacja, ilość i cena określone zostały w treści przedstawionych przez powódkę faktur, można wyprowadzić z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów faktur, zawierających wszystkie istotne elementy umowy sprzedaży oraz oznaczenie sprzedawcy i nabywcy owych rzeczy, pozostających w ścisłym związku z zeznaniami świadka H. K.. Dowody te rozpatrywane łącznie prowadzą do wniosku, że takie umowy sprzedaży rzeczywiście były przez pozwanego zawierane.

Strona pozwana z kolei nie przedstawiła żadnych kontrdowodów, z których wynikałyby okoliczności przeciwne powołanym przez powódkę, ewentualnie takie okoliczności, które skutkowałyby zwolnieniem pozwanego z zobowiązania lub ustaleniem braku jego wymagalności.

Pozwany wprawdzie złożył na rozprawie wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych przez niego świadków, jednakże wniosek ten został oddalony na podstawie art. 503 § 1 k.p.c., jako spóźniony. Pozwany nie uprawdopodobnił przy tym, że nie zgłosił dowodów w sprzecznie bez swojej winy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności, natomiast uwzględnienie owych spóźnionych dowodów spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy, związaną z koniecznością odroczenia rozprawy celem wezwania wnioskowanych przez pozwanego świadków. Podnoszona przez stronę pozwaną okoliczność, iż pozwany ustanowił pełnomocnika dopiero w przeddzień wyznaczonej rozprawy nie czyni zadość przesłankom pozwalającym na uwzględnienie spóźnionych wniosków dowodowych. Strona należycie dbająca o swój interes procesowy powinna ustanowić, w razie takiej potrzeby, pełnomocnika na tyle wcześniej, aby

nie uchybić terminom prekluzji dowodowej. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, przyczyny uzasadniające wnioski dowodowe nie pojawiły się dopiero w toku rozprawy – przeprowadzone w jej trakcie postępowanie dowodowe potwierdziło jedynie twierdzenia strony powodowej opisywane przez nią w pozwie i dalszych pismach procesowych, które były pozwanemu znane znacznie wcześniej, niż na rozprawie i umożliwiały mu stosowną reakcję procesową w określonych mu terminach.

W takiej sytuacji całokształt zgromadzonego materiału dowodowego przemawia za uwzględnieniem powództwa jako mającego podstawy faktyczne zgodnie z ustaleniami Sądu oraz powołaną również wyżej podstawę prawną.

W zakresie odsetek za opóźnienie, roszczenie pozwu znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 i 2 k.c.; bieg terminów odsetek rozpoczyna się od dnia następnego po upływie terminu płatności należności określonym w każdej z przedmiotowych faktur.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzać je od strony pozwanej, jako przegrywającej proces. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata od pozwu 5391 zł, opłata za czynności radcy prawnego 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.